

ΩΣ ΑΥΤΟΥ ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ ΤΗΣ

Στὸ ἀνθισμένο παράθυρο ἡ Λιλίτσα δὲν εἶχε ἀκόμα φανεῖ. Κ' ἦτανε ἡ ὥρα της. Τέσσερις. Ἄλλη φορὰ καὶ νωρίτερα ἔβγαινε σὰν δὲν εἶχε τί νὰ κάνει. Μὰ σήμερα ἄργησε. Παραξενεύονταν ὅλοι στὴ γειτονιά. Τὴν εἶχανε συνηθίσει νὰ τὴν βλέπουνε στὸ παράθυρο ἴσαμε τὸ βραδυνό. Κι' ὅχι μὲ καμιὰ σοβαρὴ ἰδέα. Μόνο ματιές. Ἐ νὰ περάσει καὶ κανεὶς νὰ τῆς χαμογελάσει ν' ἀρχίσουνε τὸ κουτσομπολιό. Καὶ πρὸ παντὸς ὁ κύρ Κωστῆς. Αὐτὸς ἔδινε τὴν ψυχὴ του γιὰ νὰ κουτσομπολέψει. Ἦτανε ἡ ἐφημερίδα τῆς γειτονιάς. Τὸν ξέρανε πιά ὅλοι. Ὅ,τι πληροφορία νὰ ἤθελε νὰ μάθει κανένας γιὰ τὴ γειτονιά δὲν εἶχε παρὰ νὰ ρωτήσῃ τὸν κύρ Κωστῆ. Καὶ ποὺ τὶν τιμῇ του νὰ τὰ ξέρει ὅλα. Μιὰ φορὰ σκέφτηκαν νὰ τοῦ βγάλουνε παρατσούκλι. Μὰ δὲν τόκαναν. Φοβήθηκαν. Ὅχι πὼς ἦτανε δυνατός. Μὰ τὴ γλῶσσα του. Τὴν εἶχε καταντήσῃ ἐξουσία, ποὺ τὴν φοβόντουσαν καὶ τὴν σέβονταν.

Σὲ λίγο φάνηκε ἡ Λιλίτσα. Σιασμένη. Σιγουρισμένη. Ἐμοιαζε λουλούδι. Σὰ ν᾿άκλεβε τὴν δροσιὰ ἀπὲς γαρυφαλιὰς καὶ τὰ τζιράνια. Ἡ μανία της ἦταν τὰ λουλούδια. Τὶν παρὰ τὸ παράθυρο πάντα στολισμένο μὲ τὶς γλάστρες της. Φούλια, τριανταφυλλιὰς, βασιλικούς. Κι' αὐτὴ ἀνάμεσά τους. Ὁ νοῦς της κι' ὁ συλλογισμός της; Πὼς θὰ ντυθεῖ, πὼς νὰ φαντάζει. Καμαρωνόταν στὸν καθρέφτη πρὶν βγεῖ. Κι' ἔπερνε πόξες μὲ μιὰ χάρη κοπέλλας δεκαοχτὼ χρονῶ.

Ὅσοι τὴν δοῦνε τῆς δίνουνε τὰ εἰκοσιδυὸ ἴσως καὶ τὰ εἰκοσιτρία, μὰ πλιότερο ποτέ. Ὅταν φθάσουνε στ' αὐτιά της γελᾷ. Καὶ τὸ γέλοιό της εἶναι λεπτό, παιδιάστικο. Εὐτυχισμένη. Δικιά της ἡ ζωὴ. Εἶχε δίκιο. Τὸ ἰδανικό της φτωχό. Πολὺ λίγο ἢ καὶ καθόλου ἀπαιτητικό. Νὰ παντρεφτεῖ. Αὐτό. Καὶ τίποτις ἄλλο. Ἡ μόνη της σκέψη. Ἡ μόνη προσμονή.

Ἡ μάνα της, ὁ γέρος της τῆς τὸ λένε τόσο συχνά. Μὰ καὶ χρόνια αὐτὴ εἶναι τοῦ καθενὸς ποὺ τὴν ξέρει ἢ εὐχῇ. Νομίζει σὰν ὅλα τὰ κορίτσια τῆς σειρᾶς της πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ προσορισμός της. Κι' αὐτὸ συνυφάθηκε λὲς μὲ τὸ εἶναι της.

Τώρα πὼς εἶναι τριαντατεσσάρω χρονῶ τὶ σημασία

ἔχει ; Κανείς δὲν τὸ πιστεύει. Κι' αὐτὴ δὲν τὸ βρῖσκει δύσκολο. Καὶ σὰν καμαρώνεται στὸν καθρέφτη. Πόσες φορές τὸ σιγολέει. — Εἶμαι ὁμορφη, θὰ παντρεφῶ.

Τύπος ὁμορφιάς δὲν εἶναι. Ἐχει ὅμως κάτι πὺν σὲ σταματᾷ.

Καὶ περνούσανε ἔτσι τὰ χρόνια. Μ' αὐτὴ τὴν σκέψη τῆς παντρεῖα. Ἄλλες στὴ δικιά της ἡλικία τὶς λὲς γεροντοκόρες. Ἀπτὶς ρυτίδες, ἀπτὴ χλωμάδα, ἀπτὶς ἄσπρες τρίχες πὺν θᾶχαν στὸ κεφάλι τους, ἀπτὸ ὕφος τους. Γιατὶ ξεφτᾷ ἡ ἐσωτερικὴ τους δυναμικότητα. Δὲν μποροῦν ν' ἀνθέξουν, νὰ συγκρατηθοῦν. Ἡ θέληση κι' ὁ πόθος πὺν τὶς κρατᾶνε μὲ τὴν ἐλπίδα πὺς θὰ γίνεῖ ὁ προορισμός τους τὶς κουράζει. Τὶς συγκρατᾷ ὡς μιὰ δορισμένη ἡλικία. Κι' ὕστερα γκρεμίζονται. Τοὺς λείπει τὸ κουράγιο. Ἡ ὑπομονή. Ἡ Λιλίτσα ὅμως πόσο διαφέρει. Δὲν μπορεῖς νὰ τὴν πεῖς γεροντοκόρη αὐτὴ. Ἐξαίρεση.

Τὰ τσαχλίνικα καμώματα. Τὸ γέλοιο της. Ἡ φωνή της. Τὸ γεμάτο φρεσκάδα πρόσωπό της, σὲ βάζουνε χωρὶς νὰ τὸ σκεφτεῖς στὴν πλάνη. Γιατί ;

Γιατὶ ποτές της δὲν τῆς πέρασε ἀπτὸ νοῦ πὺς μεγάλωσε. Δὲν τὸ πῆρε μαράζι στὴν καρδιά σὰν τὶς ἄλλες. Κι' ἔτσι μένει τὸ κορίτσι τὸ ἀπερίσκεπτο. Πὺν δὲν ἔχει στὸ κεφάλι ἔννοιες, μαράζια, συλλογές. Οὔτε τὴν βασάνιζαν σαρκικὲς λαχτάρεις. Οὔ ε ὁρμὲς πὺν φέρουν τὰ καρίτσια στὸ παραστράτημα. Τέτοια δὲν εἶχανε ταράξει τὴ Λιλίτσα. Ἦτανε τίμια. Ἰσὼς γιατί δὲ βυέθηκε στὴν ἀνάγκη ν' ἀκολουθήσει ἔνστιχτα. Καὶ γι' αὐτὸ ἤρεμη, φρέσκια καὶ καλὰ διατηρημένη τραβοῦσε τὰ μάτια ὁλονῶν. Τὶ περίεργο ὅμως. Κανένας ἴσαμε τώρα δὲν τὸ πῆρε σοβαρὰ τὸ πρᾶμα. Μὲ ἀπόφαση. Μὲ καλὸ σκοπό. Τύχαινε πάντα νὰ πέφτει στὶς ἄτυχες μικροαγάπες. Νὰ παίζουνε. Νὰ γελάσουνε. Μὰ τῆς Λιλίτσας δὲν τῆς καίγονταν καρφί. Χαίρονταν μάλιστα. Ἦθελε νὰ τοὺς βλέπει πολλούς. Νὰ τὴν κυτοῦνε. Νὰ τῆς κόβουνε βόλτες. Νὰ τῆς χαμογελᾶνε. Καὶ κείνη ἀπὸ πάνω νὰ γελᾷ μὲ τὶς ζήλειες τους. Σὰν καὶ τότες πὺν ἔβγαιναν ἀπτὸ σχολειό. Πὺν τὶς πέραν τ' ἀγόρια καταπόδι ἴσαμε τὸ σπῆτι. Κι' ὕστερα βολιτίσες κάτω ἀπτὰ παρᾶθυρα.

Σκέφτηκε ἡ Λιλίτσα τὶ σύστημα θὰ κράταε. Πρῶτα οὔτε τῆς πέρασε ἀπτὸ νοῦ ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ κρατᾷ σύστημα. Μὰ ἀπὸ τότες πὺν ἡ Χρηστίνα ἡ φιλενάδα της τὴν ἔπαθε, κάθησε καὶ τὸ συλλογίστηκε. Πῆρε ἀπόφαση. Ὅχι δὲ θᾶπεφτε μὲ τὰ μοῦτρα σ' ἓναν κ' ὕστερα νὰ τὴν κοροϊδεύαν καὶ νὰ μὴν τὴν πλησίαζαν πιά γιατί τὴν ἄφησε ὁ

φίλος της. "Οχι δὲν θὰ τὴν πάθαινε κι' αὐτὴ τὴν ἴδια δου-
λειά. Κάλλιο ὅλοι νὰ γελοῦνε, ὅλοι νὰ κόβουνε βόλτες κι'
αὐτὴ νὰ κάνει πὼς δὲν τῆς καίγεται καρφί. "Ωστε νὰ πέσει
μόνος του ὁ γαμπρός.

"Ἡ μάνα της σὰν ἔβλεπε κανένα νὰ πολυτριγυρνᾷ τῶ-
λεγε στὸ γέρο. Γιὰ νὰ φροντίσει. Τὶ δουλειὰ κάνει; "Αν
εἶναι καλὸ παιδί; Γιὰ νὰ παντρεφτεῖ. Νὰ τὴν δεῖ στὸ
σπητικό της εὐτυχισμένη. Αὐτὸ ἦτανε τὸνειρο της. Οἱ εὐχές
της. Καὶ τοῦ γέρου ὁ καημός. "Ἐνα, μοναχικὸ τὸ εἶχανε.
Γι' αὐτὸ κι' ἀρνήθηκαν τὴν προξενιά πὺν τοὺς ἔγινε ἀπ'
ἓνα μεσόκοπο χωριανὸ ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια. Κάθησαν τό-
τες καὶ τὸ συζήτησαν. "Ἡ ἀπόφαση τους, νὰ παντρεφτεῖ μὲ
συμπάθεια. Ποῦ τὸν ξέραν αὐτόν; Καλὸς κι' ἅγιος τοὺς εἴ-
παν. Μὰ ἂν δὲν συμφωνοῦσανε; Καὶ μετὰ γιατί; Χάθηκε
ὁ κόσμος; Χάθηκαν οἱ νέοι; Καὶ νὰ φύγει καὶ μακριὰ
τους. "Εβλεπαν καὶ κεῖνες τὶς μέρες τὸ γιὸ τοῦ Μένικα τοῦ
μεγαλέμπορου πὺν ὅλο γλυκοκύταζε, κι' ἀρνήθηκαν. Τώρα
τὸ μετάνιωσαν; "Ετσι φαίνεται. Μὰ μιλιὰ μπᾶς καὶ τὸ
καταλάβει ἡ Λιλίτσα.

Σὲ λίγες μέρες θάχε τὰ γενέθλια της. "Ετοιμάζουμε τὸ
καινούργιο της φουστάνι. Χρόνια τώρα. "Απὸ συνήθεια.
Γιὰ νάναι πάντα φρέσκια σὰν αὐτό, τῆς λένε. "Εκείνη γελᾷ
καὶ τὰ μάτια της ἀνοιγοκλοῦνε γρήγορα γρήγορα μ' ἓνα
σκέρτσο πὺν σὲ τραβᾷ. Εἶναι μεγάλα κι' ἔχουνε χρῶμα
καστανὸ ξεθωριασμένο, κι' ἔτσι ζωηρὰ πὺν ἐκφράζουνε τὴ
ζωτικότητα της.

Τῆς ἀρέσουνε τὰ λοῦσα. Νὰ εἶναι κομψή. Καὶ πρὸ
παντὸς αὐτὲς τὶς μέρες. Ποῦ βγαίνει καὶ τὸ πρῶτ' κομάτι
σιὸ παράθυρο. Τὴν ὥρα πὺν θὰ κατέβαινε ὁ καινούργιος
γεῖτονας. Τὸν εἶχε συμπαθήσει. Τέτιοι ἄντρες τῆς ἄρεσαν
ποῦτανε σιὸ καλούπι αὐτουνοῦ. Ψηλὸς μὲ φαρδεῖς πλάτες,
μελαχροινός, μὲ σγουρὰ μαλλιά.

"Ἡ Φλωρίνα, ἡ φιλενάδα της ποῦμενε σιὸ διπλανὸ
σπῆτι, τοὺς σύστησε ἓνα βραδυνὸ ἀπτὰ παράθυρα.

Μὰ κ' ἐκεῖνος δὲν ἔπανε νὰ τὶς ρίχνει λοξὲς ματιές.
Τοῦ ἄρεσε. "Εβλεπε καὶ πὼς δὲν ἦτανε σουρουλοῦ. Τόσο
σπάνια κατέβαινε ἀπτὸ σπῆτι. Καὶ συλλογιόταν πότε πότε
καὶ τὴν παντρειά. Μπεκιάρης. Σκέφτονταν. Καλύτερα συν-
ντροφεμένος μὲ μιὰ φρόνιμη καὶ νόστιμη κοπέλλα.

"Ο κύρ Κωστῆς τᾶμαθε. Τοὺς τσάκωσε ἓνα βραδυνὸ
πὺν γνέφονταν. Τῶμαθε τὴν ἄλλη μέρα κ' ἡ γειτονιά. "Ε
δὲν ἦταν κ' ἡ πρώτη φορὰ πὺν κουτσομπόλεβαν τὴν
Λιλίτσα. Μὰ κάτι πάλι βρήκανε νὰ ποῦνε.

— Τίμιο κορίτσι κατὰ βάθος μὰ τρελλό, εἶπε κάποιος.
Ὁ κύρ Κωστής τὸν ἔβαλε μπροστά. "Ὅλα κι' ὅλα τέ-
τοια μόνο δὲ χώνευε. Τὶ νὰ χαλάσει νύχη κοριτσιοῦ; Ποτές.

Κ' ἔπιασε τὸ νέο μὲ τρόπο μιὰ βραδεὶά πὺν πήγαινε
γιὰ τὸ σπητικό του. Γνωρίζονταν· δηλαδὴ ἓνα καλημέρα
καλησπέρα. Τοῦ ἄνοιξε κουβέντα γιὰ δουλειὲς κ' ὕστερα
ἄλλαξε μὲ τρόπο τὸ θέμα. Ἦξερε ὁ κύρ Κωστής ἀπ' αὐτά.
Εἶχε καὶ μιὰ συμπάθεια στὴ Λιλίτσα. Χρόνια τὸ μαγαζί
του ἀπέναντι της.

— Δὲν παντρεύεσαι καϋμένε. Μόνο ἔτσι μπορεῖ κα-
νένας νὰ χουζουρεφετῇ. Νὰ ἡσυχάσει.

— Ναὶ κύρ Κωστή τὸ συλλογιέμαι.

— Μπᾶ κ' εἶναι νὰ τὸ συλλογιστεῖς. Τόσα ὁμορφα
κορίτσια ἔχει ἡ γειτονιά.

— Ναὶ τὸ ξέρω.

— Ἀντε λοιπόν, κουράγιο.

Τὸν καληνύχησε κ' ἔφυγε. "Ὅλο τὸ βράδυ τὸ συλλογι-
ζόταν. Ὡσπου πῆρε ἀπόφαση

Τὴν ἄλλη μέρα χτύπησε τὴν πόρτα τους. Τῷπε στὸ
γέρο. Τᾶκουσε κι' ἡ γρηὰ πὺν κρυφάκουε Οἱ γέροι συγ-
κινημένοι. Δὲν τὸ περίμεναν. Ἀν καὶ πάντα τῷχανε στὸ
νοῦ τους. Μὰ ἔτσι ἀπότομα, τᾶχασαν. Φώναξαν καὶ τὴν
Λιλίτσα. Ἐκεῖνη τὸ περίμενε.

Ὁ νέος βιαστικὸς τοὺς τᾶπε.

— Σ' ἓνα μῆνα τὸ πολὺ, θὰ στεφανωθῶ.

"Ὅλοι σύμφωνοι. Ἡ προῖκα ἔτοιμη, κλεισμένη στὰ
μπαοῦλα. Δὲν εἶχανε καὶ μεγάλες ἐτοιμασίες.

Σὰν ἔβγαινε τὸν σταμάτησε ὁ κύρ Κωστής. Τῷμαθε.
Τοῦ εὐχήθηκε.

Χαρὲς γέλοια. Ἡ εὐτυχία ξάπλωσε πλέρια στὸ σπητι-
κό. Δὲν θυμόντουσαν ποτές τόση συγκίνηση. Ἡ γρηὰ
ἄνοιξε τὰ μπαοῦλα. Κάτι νὰ σιάξουνε. Κάτι νὰ διορθώ-
σουνε. Μὲ τὴ σημερινὴ μόδα. Κυτούσαν τὰ φιγουρίνια
πὺν ἔφερε ἡ Φλωρίνα. Ἀνοιξαν κουτιά. Νταντέλλες, κορ-
δέλλες, δεξιὰ, ἀριστερά. Δὲν ἤξεραν τὶ νὰ πρωταρχίσουν.

Οἱ γειτόνισσες πήγαιναν μιὰ μιὰ νὰ ποῦν τὸν καλὸ
λόγο. Τὸν νέο δὲν τὸν ξέρανε, μὰ φαίνονταν καλὸς, σοβα-
ρὸς, ταχτικὸς στὴ δουλειά του.

— Δύσκολα βρίσκονται τέτοια παιδιά.

Λέγανε οἱ φιλενάδες τῆς γρηᾶς.

Γέμιζε φίλους τὸ σπῆτι. Ὁ καθένας καὶ τὴ γνώμη
του, τὴν ιδέα του γιὰ ὅλα. Τοὺς συνεπῆρε ἡ ξεχειλισμένη
χαρὰ ποῦβρισκαν γύρω τους. Συμβαίνει πολλὲς φορές : ἀρ-

χινᾶς μεσ' τὸ ξένο μὰ χαρούμενο περιβάλλον καὶ πέρνεις καὶ σὺ μερτικό, χωρὶς νὰ τὸ σκεφτεῖς, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβεις. Ἡ χαρὰ εἶναι μεταδοτική. Κ' ἔπειτα τὴν ἐπιθυμεῖ κανεὶς τόσο !

Σὲ τέτοιες ὥρες φαίνονται οἱ καλὲς καρδιὲς ἔλεγε ὁ γέρος. Τὰ μάτια του δάκρυζαν πότε, πότε. Παραξενεύονταν. Πόσα χρόνια εἶχε νὰ δακρύσει ἢ γιὰ χαρὰ ἢ γιὰ λύπη. Καὶ συγκινημένος καθὼς ἦταν κάθησε. Γιατὶ ἐννοίωσε κάτι νὰ τοῦ σφίγγει τὴν καρδιά, μὰ μὲ χωρὶς πόνο, σὰ μιὰ γλυκεῖα κούραση.

Ἡ Λιλίτσα στὰ μέσα καὶ στὰ ἔξω. Ὅλο γέλιο. Ὅλο χάρη. Δὲν ἀφίνει κανένα παραπονεμένο. Ὅλους νὰ τοὺς περιποιηθεῖ, νὰ τοὺς τρατάρει. Σὰν καὶ τότες ποὺ δέχονταν σπῆτι της τίς συμμαθήτριες. Τώρα τίς θυμήθηκε ὅλες μιὰ, μιὰ.

Οἱ μέρες περνοῦνε. Ἡ καθεμιὰ ἀφίνει κ' ἓνα καρδιοχτύπι. Δὲν τὸ χώνεψαν ἀκόμα. Ὁ νέος ὅλο μπαίνει βγαίνει. Κάτι νὰ πεῖ. Κάτι ποὺ ξέχασε. Ἐτοιμάζονταν κι' αὐτοὺς χωρὶς πολλὰς φασαρίες Εἶχε σαστίσει.

Πολλὲς φορὲς τὸ βράδυ σκέφτονταν : Θυμόταν τοὺς φίλους του. Γέλοια ποὺ θᾶκαναν. Τοὺς ἔλεγε ἄλλοτες πὼς δὲν θὰ παντρευόταν ποτέ. Καὶ τώρα... Γελοῦσε μόνος του. Ξεχάστηκαν πιά. Μεγάλωσε κι' ὅλας, εἰκοσιοχτὼ χρονῶ. Σκέφτηκε τὴν ἡσυχία του. Τὴν συντροφιά. Μπεκιάρης τόσα χρόνια. Τώρα ἄλλη ζωὴ. Τὴν ζωγράφιζε μὲ τὴν φαντασία του. Ἔτσι εἶναι ὁμορφη, μονολογοῦσε, νᾶχει ποικιλία ἢ ζωὴ. Ἀ! ἄσχημη ἢ μονοτονία. Ὁ ἄνθρωπος ὅλο ζητᾷ τὴν ἀλλαγὴ, ἴσως καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει τοῦ εἶναι κάτι τὸ ἀπαραίτητο. Γιατὶ μετὰ βαριέται. Ἡ μονοτονία κουράζει. Τὸν κάνει νὰ συχαίνεται καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του.

Ἐγινε ὁ γάμος. Τέλεψε κι' αὐτὸ τὸ μυστήριον. Πιάσανε ἓνα καινούργιον σπιτάκι ποὺ χτίστηκε στὴν γειτονιά. Γιὰ νᾶναι καὶ κοντὰ στοὺς δικούς της. Δὲν ἤθελε νὰ τοὺς χωριστεῖ. Δὲν τῆς πέρασε ποτέ τέτοια σκέψη· πὼς θὰ χωριστοῦνε μιὰ μέρα. Ζούσανε τόσο ἥρεμα, τόσο ἀγαπημένα.

Οἱ μέρες περνοῦσαν. Εὐτυχισμένες, χαρούμενες. Κ' ἡ Λιλίτσα ὅλο εὐθυμία, ὅλο ἀφοσίωση γιὰ τὸν ἀγαπημένο

της σύντροφου. Τὸν περιποιεῖται, τὸν φροντίζει τίποτες μὴν τοῦ λείψει, μὴν παραπονεθεῖ.

Καὶ κεῖνος ξαναζωντάνεψε. Ἡ ἀλλαγὴ τὸν ὠφέλησε. Τόσα χρόνια μόνος. Τὸ θυμᾶται καὶ στεναχωριέται. Κ' ἦταν πάντα του τόσο δειλός.

Κι' ὁ καιρὸς πέρασε. Σύντομος, γοργός. Τσαλαπατώντας χιρές, λύπες, εὐτυχίες. Πέρασε ἕνας χρόνος ἀπτὴ παντρειά τους.

Τώρα ἄλλαξαν. Πῆραν τὰ πράματα μιὰ συνήθεια. Ἔτσι μὲς στοὺς τύπους ὅλων τῶν παρόμοιων σπητικῶν.

Ἡ Λιλίτσα δὲν σιάζεται πιά κάθε ἀπόγιομα ὅπως ἄλλοτες. Ἕνα ἀπόγιομα ἄθελα της σηκώθηκε νὰ ντυθεῖ γιὰ ν' αἰσθῆται στὸ παράθυρο. Γέλασε μὲ τὴν καρδιά της. Ποιὰ ἀνάγκη; Δὲ βαριέσαι, τέλεψε πιά. Τώρα γιατί νὰ ντυθεῖ; Δὲν παντρεύτηκε; Τὸ ἰδανικό της ἐκτελέσθηκε. Παντρεύτηκε. Οὔτε πᾶει τώρα πιά στὸν καθρέφτη. Οὔτε λέει πὼς εἶναι ὁμορφη. Οὔτε σιάζεται πιά. Πὼς ἄλλαξε. Ὁ ἄντρας της δὲν τὸ πιστεύει.

Στέκεται πολλὲς φορὲς σὰ σαστισμένος. Πὼς ἔγινε ἔτσι; Γιὰ ἕνα χρόνο. Ξέφτισε κεῖνο πού τὴν συγκρατοῦσε. Πᾶει ἢ κοκεταρία της κ' ἢ ψυχικὴ διάθεση πού τὴν προκαλοῦσε. Τὰ μάτια της χάσανε τὴν ζωηρὴ τους ἐκφραστικότητα. Πᾶει ἢ φρεσκάδα της. Τὸ πρόσωπό της στρογγύλεψε, μὰ ἄχαρα, πόσο μοιάζει τώρα τὴν ἡλικία της. Ἄφησε τὸν ἑαυτό της. Καὶ τὸ γέλιο της τώρα εἶναι ἀλλιώτικο, ἱκανοποιημένο. Ἔσβυσε καὶ κεῖνο τὸ κάτι ποῦβρισκες πάνω της, πού σὲ τραβοῦσε. Λὲς κ' εἶναι χρόνια παντρεμένη, ἀγνώριστη. Μῆτε σιλουέτα πιά, μῆτε χτυποκάρδι γιὰ τίποτα. Νοικοκυρεύτηκε. Ὡς αὐτοῦ τὸ ἰδανικό της.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΓΑΛΛΙΑΝΟΣ